

vso noč. Pri Gavrilu so rešili vsaj živali in nekaj orodja.

Ivan je stal na svojem dvorišču, zrl v plamen in vedno ponavljal:

„Kaj je? bratje! Samo goreči snop bi bil moral potegniti izpod strehe, ga poteptati in vse bi bilo dobro“.

Ko se je udrila streha, je zlezal Ivan v hišo, zgrabil tram in ga vlekel venkaj. Ženske so ga hotele zadržavati, a on jih ni slušal. Drugič je plezal v hišo; a zdaj se mu je zvirtelo in on je padel v ogenj. Najstarejši sin je skočil sa njim in ga privlekel vsega osmojenega venkaj; tudi jedno roko je imel ranjeno.

Polagoma je ugasnil ogenj. Ivan je stal še vedno na pogorišču in govoril pred se:

„Kaj je? bratje! Samo goreči snop bi bil moral potegniti izpod strehe, ga poteptati in vse bi bilo dobro“.

Kdorkoli ga je videl je dejal: „od žalosti je izgubil pamet“.

Ivanovega očeta, ki ni mogel hoditi, so prenesli iz goreče hiše k županu sosedne vasi. Tamkaj je ležal do jutra.

Zjutraj je prišel županov sin k Ivanu na pogorišče, ter mu pravi:

„Stric Ivan, tvoj oče umira, on te hoče videti in vzeti od tebe slovo“.

Ivan ni mogel takoj razumeti, kar mu je pravil mladenič. Pozabil je na očeta. Pozabil je na vse.

„Kateri oče? Kdo kliče?“

„Tvoj oče te kliče. Pojdi k njemu; on umira. V naši hiši leži. Stric Ivan, pojdi hitro“.

Le s težavo je razumel Ivan mladeničeve besede ter šel za njim.

Pri županu je bila samo žena z otroci doma, vsi drugi so bili na pogorišču. Ivanov oče je ležal v sobi na klopi, držal gorečo luč v roki in zrl k vratom. Ivan je vstopil. Ko ga je stari zagledal, sklonil se je nekoliko ter dejal:

„Ivič, ali ti nisem pravil, kdo je požigalec?“

„On, oče on. Jaz sem ga videl, ko je zažigal slamo. Jaz bi bil moral samo goreči snop potegniti izpod strehe, ga poteptati in vse bi bilo dobro“.

„Moja zadnja ura je prišla. — Ivan tudi ti bodeš moral enkrat umreti. Povej mi sedaj, kdo je vsega kriv?“

Ivan je zrl srpo pred se in molčal. „Pri Bogu te rotim, da mi poveš, čegava je krivda“.

Ivan se je zavel, spoznal svojo krivico, padel pred očeta na kolena, ter je jokaje: „Moj oče, odpusti mi; zavoljo Boga mi odpusti. Kriv sem jaz pred teboj in pred Bogom“.

Starec je vzela luč v levo roko, z desno se je hotel prekrižati, a ni dosegel čela. „Hvaljen bodi Bog! Hvaljen bodi Bog!“ je mrmral in gledal svojega sina.

„Ivič, ah Ivič!“

„Kaj je oče? Kaj naj storim? Kako se preživimo sedaj?“

Starec je zbral poslednje moči, pogledal svojega sina, ter dejal:

„Ako živite v Bogu, se lahko preživite. Poslušaj me Ivič. Ne povej nikomur, kdo je zažgal. Odpusti Gavrilu, in Bog tudi tebi odpusti.“

Ko je rekel te besede je zgrabil luč z obema rokama, zdihnil, zatisnil trudne oči ter zaspal na veke.

Ivan ni tožil soseda, in nihče ni zvedel, kdo je zanetil ogenj.

Gavril se ni mogel dovolj načuditi, da je molčal Ivan. S prva se ga je bal, a kmalu se je privadil nanj. Ko so drugi videli, da sta si gospodarja dobra, sprijaznili so se tudi ti. Sezidala sta novi hiši in prijateljsko kakor sta živela prej stara dva, živela sta sedaj tudi ona dva.

Čestokrat se je spominjal Ivan besed svojega očeta: „Ogenj se mora pogasiti dokler tli!“

Novice.

— **Osebnosti.** Okrajni glavar v Postojni, gospod Viljem pl. Laschan, je poklican k deželni vladi kot referent, deželnovladni svetnik v Ljubljani, gospod dr. Ludovik pl. Thomann, pa prevzame vodstvo okrajnega glavarstva v Postojni. — Ministrstvo za notranje zadeve odpošlje c. kr. deželni vladi pridelnega višjega okr. živinozdravnika gospoda Alojzija Pavlina v štiritredenski kurz za bakteriologijo in mikroskopijo na visoko šolo za živinozdravstvo na Dunaj. — Predstojnik računskega oddelka pri finančnem ravnateljstvu v Ljubljani, računski svetnik gospod Anton Svetek, je dobil naslov in značaj višjega računskega svetnika. — Imenoyani so notarski kandidati gg.: dr. Julij Guštin v Črnomlju notarjem v Senožečah, Ivan Gregorčič v Ribnici notarjem v Žužemberku in dr. Ivan Winkler v Krki na Koroškem notarjem v Trziču. Ali je dr. Winkler slovenščine v besedi in pisavi popolnoma zmožen? — Okrožni zdravnik v Mokronogu, gosp. I. Mahorčič je šel v pokoj; na njegovo mesto pride g. dr. Josip Malnerič, sedaj okrožni zdravnik v Črnomlju. — Nadinžener srbskih železnic, g. Seb. Roš, naš rojak iz Trbovelj, je dobil za svoje zasluge Takova red III. vrste.

— **Častno občanstvo** je občina Bistrica pri Pliberku podelila gg. dr. Alojziju Krautu, odvetniku, Vekoslavu Legatu, vodji tiskarne družbe sv. Mohorja v Celovcu, in Ant. Svetini notarju v Pliberku.

— **Poroke.** Poročil se je v soboto 8 t. m. gospod Josip Filic, c. kr. poštni oficijal z gdč. Milko Rozmanovo, hčerko gosp. Frana Rozmana, kontrolorja deželno-plačilnega urada. — Isti dan se je poročil gospod Makso Bradaška, c. kr. finančni računski asistent z gdč. Minko Zamejic. Čestitamo!

— **Oficirski ples v »Narodnem domu«.** Ta teden smo se prav od srca smejali. V zadnji številki smo priobčili notico, v kateri smo se norca delali iz tistih, ki so kar iz sebe same navdušenosti zaradi oficirskega plesa, ter se popolnoma pozabili, da imej naše socijalno življenje slovenski značaj. Mi si nikakor ne domišljamo, da je bila naša satira kdo ve kako duhovita, dasi smo še veliko slabših čitali izpod kaj renomiranih peres; tudi se nič ne čudimo, da ni po ukusu tistih, ki se čutijo zadete, ali da bi se našel človek,

ki bo smatral tisto notico kot resno, tega bi pač ne bili pričakovali. In vendar se je zgodilo tako. Pripomnimo pa, da katoliški listi nimajo vzroka liberalcem kaj očitati. Na plesu so bili skoro vsi klerikalci, kar jih je bilo povabljenih, in njih obrazi so kar žareli radosti, ko je pristna ekscelencja v generalški obleki plesala s hčerko katoliškega državnega poslanca. Katoliški gospodje bi sicer ne prestopili praga „Narodnega doma“ za noben denar, ali oficirskemu plesu so vse žrtvovali, tudi svoje sovraštvo proti „liberalcem“ in njih domu.

— **Podpiranje domačih obrtnikov.** „Za danes dovolj, pisali pa bomo še, kadar bo gospod Toman najel — tuje kamnoseke“ — tako stoji v „Slovcu“ št. 30 z dne 6. t. m. Gospodje pri „Slovcu“ se hočejo s tem kazati zaščitnike domačinov, proti tujcem so pa pozabili, koga oni in njihovi najvernejši pristaši najemajo za mastna plačana dela. Slikarska dela, ki se bodo letos vršila v šentpeterski cerkvi v Ljubljani, so že oddana tujcu, Nemcu Kastnerju, ki bo slikal tudi božjepotno cerkev na Brezjah in hvaležno odnesel tisočake, ki so jih nanosili slovenski romarji.

— **Uzorec župan.** Gospod Andrej Modic, po domače oče Puntar, župan na Rakeku pri Cerknici je v kazenski preiskavi. Državno pravdnništvo ga toži radi hudodelstva udeležbe pri različnih tatvinah, in tudi radi tega, da je pričam prigovarjal, da naj krivo priyajo. Ravno istih hudodelstev je tožena Andreja Modica zakonska polovica, mati Marjeta. Trudila se je namreč cela Modičeva hiša, da bi pri ti preiskavi provzročila kako krivo pričevanje. Zares vzorna hiša! Rakek pa je popolnoma opravičen, da je čez vse mere ponosen na svojega — župana!

— **Bohinjski železniški predor.** Dela za približno 6300 m dolgi, dvotirni predor pri Bohinju so razpisana v „Wiener Zeitung“. Ponudbe je poslati do 8. marca ravnateljstvu za zgradbo železnice na Dunaju. Pogoje in druge podrobnosti se izve tudi pri ekspozituri za trasiranje v Jesenicah.

— **Starosta v goriškem deželnem zboru italijanski poslanec pl. Dottori,** je odložil mandat. Zastopal je gradiške kmetske občine dvainštirideset let.

— **Dopolnilne volitve na Goriškem.** „S oča“ piše: Takoj po novem letu so bili storjeni pri namestništvu v Trstu koraki, da bi razpisalo nove volitve na Krasu in na Tolminskem s — starimi volilnimi možmi Ker pa deželni zakon ne pozna takega postopanja, ni bilo dobiti zaželjenega zagotovila; pač pa se je čulo, da se bodo vršile povsem nove volitve, torej volitve novih volilnih mož. Zdaj se zopet čuje, da utegnejo voliti stari volilni možje, česar zaman iščemo v deželnem zakonu.

— **Umrli.** Umrli je v Podčrbradih na Češkem gospa Ana Hraskey vdova gozdnega oskrbnika in mati profesorja na češki tehniki, g. I. V. Hraskega, v visoki starosti 83 let. — V Gradcu je umrl prelat Karlon v starosti 67 let. Bil je vseskož konservativen, a častivreden mož. Od leta 1873 do leta 1900. je bil državni poslanec in deželni poslanec štajerski. Bil je tudi član deželnega odbora štajerskega.

— **Prijeli so v Pontebi nevarnega tatu Franceta Zupanca iz Duplice,** ki je meseca oktobra m. l. ušel iz zapora v Gradiški in je mej tem časom izvršil več tatvin. Med eksortiranjem v Ljubljano jo je hotel v Trbižu popihati, a se mu ni posrečilo. Dobro uklenjenega so prepeljali v soboto zvečer orožniki v Ljubljano in ga izročili sodišču.

— **Mlad samomorilec.** V Trstu se je ustrelil 15 let star dijak, sin stavbenega mojstra Jurija Katalana.

— **Žalostni junaki.** V Dobrunjah pri Ljubljani se je zgodilo veliko junaštvo. 14 konsumarjev je napadlo nekega fanta samo zato, ker ni hotel nikdar ž njimi v konsum iti in je na konsum zabavljaj. Fant je šel v družbi dveh znancev,

toda njegova spremljevalca sta zbežala in siromak je ostal sam v krempljih napadalcev. Ti so se fanta lotili z vilami in jeglicami od voza, s poleni in remeljni in so ga skoraj ubili. Grozno razmesarjen je fant obležal na cesti. Jeden napadalec mu je vile zasadil v prsi, drugi pa so svoje „orožje“ nanj zmetali. Fant je v smrtni nevarnosti in ga zdravnik že v bolnico ni pustil prepeljati, češ, da vožnje ne prestane.

— **Pošta v vodi.** Pri prekladanju med poštnimi parniki v Aziji padla je poštna vreča s pismi in denarjem namenjena v Kobe (Japon) v morje. Parnik prišedši iz Schanghaija oddajal je namreč poštno stvari parniku „Salazie“ in pri tem se je zgodila nezgoda. Vzlic marljivemu iskanju niso mogli več zaslediti vreče ter je vse ostalo v vodi.

— **O zgodovini tobaka** razpravlja W. A. Peun v obširnem delu. Najhujši kadilci so pač Mohamedanci, ki so pa tobak dobili od Evropejcev. Leta 1559 je prišel tobak v Evropo in so ga Španci prvi dobili. Leta 1561 začelo se je kaditi na francoskem kraljevem dvoru; pozneje se je udomačilo na Angleškem. Najbolj so ga puhali okrog leta 1650. Kadilo se je po cerkvah v parlamentih, kadile so ženske in s pipami so otroci hodili v šolo. V osemnajstem stoletju se je kadilo manj, bili so časi, ko so bili kadilci zaničevani, moderno je pa bilo noslanje. Zavijanje cigaret pričelo se je v preteklem stoletju v Evropi. To navado so zanesli angleški in francoski častniki, ki so se navadili v krimski voski od Turkov.

— **Godba — zdravilo.** Amerikanci iznajdejo vedno kaj novega, da se jim čudi svet. Ustanovili so sedaj društvo, katerega smoter bodi skrbeti za godbo v raznih bolnicah — in z godbo bolnike razvedrovati in jim s tem lajšati njihovo bolno stanje. Društvo misli, da bode prišel čas, ko bode morala imeti vsaka bolnica svojo godbo!

— **Nevarni tat,** ki je pretečeno poletje v različnih deželah v prvih hotelih kradel dragocenosti, vjel se je vendar enkrat v nastavljeni policijski aparat in sicer v Curihu. Celo poletje znal se je umikati vzlic strogim uredbam policije. Imenuje se Sigfrid Künstler po nekem potnem listu, ki ga je vkradel. Za pravo njegovo ime pa ne ve nikdo, niti njegova ljubica, ki ga je spremljala, ter pravi tudi, da svojega pravega imena ne pove tudi, ko bi ga to imelo rešiti smrti. Ta nevarni tat nastopal je povsod jako elegantno, ter govori devet jezikov. Pravi, da je v svojem poklicu, namreč krasti, prepotoval vže vse dele sveta. Sedaj pa je menda na zadnji postaji.

— **Pozor pred trgovci z dekleti.** Pretečene dni je ruska policija zaprla v Varšavi deset trgovcev z dekleti, ki so nameravali 25 deklet v starosti 14—19 let iz okolice Vilna čez Kutno, Stralkovo in Poznansko spraviti v Južno Ameriko. Vkljub strogemu nadzorstvu od strani varstvenih oblasti se tem individuvom še vedno posreči izvajati svoje hudodelstvo. Svoje namere ti lopovi izvržujejo na ta način, da obetajo mladim dekletom dobre službe, ako se odločijo iti čez morje. Ti hudodelci, izključno judje, se celo ne sramujejo, da prestopijo h krščanski veri in se potem dajo poročiti z dekleti, da bi svoj ostudni posel tem lažje izvršili.

— **Potovanje na severni rtič.** Kanadski raziskovalec, kapitan J. C. Bernier namerava preiskavati severni rtič; nabral je za to potovanje že 480 000 k on, a preračunal je, da potrebuje za to potovanje 720 000 kron. Bernier si hoče sezidati posebno ladjo ter vzeti s seboj 6 učenjakov in 8 pomorskih častnikov. Vozil se bode od Vancouverja preko Behringove ceste ter se oskrbel na Alaski s premogom. Od tam pojde dalje proti severu do 150 angleških milj severno-vshodno od točke, kjer je zamrznila ameriška ladija „Jeanette“ v led. Bernier upa, da pride v dveh do dveh in pol letih 150—200 milj do rtiča. Tamkaj bo ostavil del potovalcev

ladjo, da preiščejo kraj. Mornarji hočejo ostati z ladjo v zvezi s pomočjo brzojava brez žic. Ko bodo raziskali mornarji kraj do 60 milj od rtiča, tedaj bo šele prepustil kapitan Bernier ladijo družemu ter pojde prav do rtiča.

— **Drobiž za kuharice.** Izkušena gospodinja ali kuharica pozna tisoč „malenkosti“, s katerimi primore k boljšemu okusu jedil, katera pripravlja in katere malenkosti zelo uplivajo na pripravljanja jedij samih. V sledečem le nekaj izgledov. Omelete n. pr. in kar je tacega se pripravi vedno bolj rahle in ukusne, ako se zamesi testo mesto z mlekom z gorko vodo in se tudi jajčni beljak ne raztepe, marveč se pridene čisto nazadnje. Ni pa treba misliti, da se naj mleko nadomesti z vodo zaradi varčnosti, marveč jedino le v interesu stvari same. Beefsteak (bisteki) so tudi mnogo rahlejši in boljši, ako se jim pridene nekoliko v topli vodi razmočenega belega kruha. V ta namen zadostuje na pol kilograma govejega mesa pol žemlje. Za dve osebi zadostuje jedno žlico surovega masla, dve razmočeni in dve stolčeni žemlji, jedno žlico moke na noževi špici cimeta in muškata ter kolikor toliko sladkorja. Sladko zelje se ne sme pristavljati k ognju ne oparjeno in tudi ne v vroči vodi, ako hočemo, da je ukus dober. Vsako drugo zelenjavo treba pristaviti v vreli vodi ali v čisti goveji juhi, da se ohrani pravi ukus. Tudi goveje meso, ako naj je ukusno, treba pristaviti v vreli vodi pa le tedaj, ako naj služi samo za juho.

— **Kako so nastale vžigalice.** Dandanes, ko imamo vže pravi luksuz, kar se tiče vžigalic, misli pač malokdo, da ni bilo lahko izumiti prve vžigalice. Iznajditelj istih je bil neki Charles Saoria, sin nekega generala, ki se je celo življenje pečal z raznimi iznajdbami, ker pa ni imel sreče, je vmrl kakor revni vaški zdravnik v kraju Taint Lothaine na Francoskem. Iznal je vžigalice l. 1830, pa ravno, ker ni imel denarja za izdelovanje, moral je pustiti vso stvar. Drugi za njim znašel jih je avstrijanec Friderik Kamerer l. 1832. toda tudi on ni imel novcev ne zaščitnikov, da bi imel kake koristi od svoje iznajdbe. Približno ob tistem času dogotovil je vžigalice Preschel iz Dunaja toda njegove vžigalice so radi prevelike množine fosfora in kalij-chlorata, prerade eksplozivne. Sele l. 1848. je profesor Böttger v Frankobrodu iznal užigalice, ki so bile neškodljive. Največja tovarna užigalice je sedaj v Jönköpingu na Švedskem, katera dogotovi vsaki dan do 50 milijonov užigalic. Mi Slovenci imamo sedaj pač najboljše užigalice družbe sv. Cirila in Metoda ter bi ne smelo biti slovenske hiše, kjer bi se rabile druge. Samo pri teh in enakih užigalicah je neprijetno to, da se prostor za drgnjenje na škatljicah obrabi prej, kakor vžigalice v njih. Temu odpomore se prav lahko na način, da se drgne ne po dolgem temuč počez po škatljici. Na ta način zadostuje vsakokrat prostor drgnjenja do cele vporabe vžigalic.

— **Radodaren človek.** V Madridu je hodil te dni po najbolj obljudenih ulicah visoko vzrastel, elegantno oblečen človek, ki je metal s polnimi rokami denar v srebru in zlatu na cesto med ljudi. Seveda se je nabralo okrog njega čim dalje več občinstva, dečki in tudi odrasli so se pulili za denar, radodarni tujec pa je prijazno govoril v angleškem jeziku občinstvu ter metal vedno denar iz svojih žepov. Nastal je tak dirndaj in vpitje, da je moralo priti redarstvo na pomoč. Populični dečki so v enomer vpili, da je tujec zadel veliko srečko in je vsled tega znorel, kar je bilo menda tudi res, bil je namreč okrog sebe, ko ga je zgrabila straža, tako, da ga je morala zvezati, a ameriško poslaništvo je izposlovalo, da so tujca zopet izpustilo.

— **Mesto, katero se seli.** V mestu Creighon v Nebraski traja pravda radi nameščenja državnih uradov že celih dvajset let. Pred kratkim pa je odredil državni sod, da se imajo uradi preseliti 12 milj od sedanjega središča na armo nekega Williama Wiskensofa. Ker pa je malo mesto

Creighon živelo do sedaj edino od osebja uradov v mestu, sklenili so meščani, da se preselijo z njimi in sicer ne sami ampak tudi hiše vzamejo s seboj. Hiše hočejo podložiti z valjarji ter jih tako prepeljati cele, kakor so in jih postaviti v istem redu, kakor sedaj.

— **Narod lažnjivcev** so Gimarji v Afriki. Kakor poročajo potniki, ima med njimi oni večjo veljavo in ugled, ki se zna bolje lagati. Kdor boče postati minister pri kralju Aba-Difatu, o tem mora iti preje po celi deželi glas, da je velikanski lažnik.

— **Lov na orhideje.** Kedo ne pozna prekrasne cvetlice orhideje? Ona se s ponosom stavi v eno vrsto z aristokratsko kamelijo. Ena kot druga zahteva skrbne vzgoje, milega podnebja, da se odpre njen prekrasni cvet, katerega gospôda tako drago plačuje. Tudi orhideja ima svojo domovino daleč tam na jugu in le tam se najde v popolnej dovršenosti lepote. Da celo ravno v najbolj zapuščeni divjini, daleč od človeških bivališč najdejo se često najkrasnejši, eksemplari, katere občuduje svet, ako jih je osoda zanesla vani. Ni čuda toraj, da je marsikaterega vže zapeljala želja, iskati novih vrst orhidej, katere drago plačujejo trgovine in društva v prosep vrtnarstva. Življenje onih, ki so se podali na lov za orhidejami, razlikuje se prav malo od življenja onih, ki so se podali iskat zlate žile. Po brezmejnih puščavah, brezmejnih gozdih boreč se sedaj z divjimi zvermi sedaj z lakoto in žejo vodi jih pot. Da celo v kraje, katerih se divji narodi domačini radi grozečih boleznij ogibljejo, niso se pomišljevali iti ti loveci orhidej. Toda prav često se pogumni iskalec niti več ne vrne v svojo domovino. V enej ali drugej nevarnosti našel je smrt. Tako razpošilja velika trgovina z orhidejami F. Sander in C. v St. Albanasu. vsako leto mnogo plačanih iskalcev po novih vrstah in ta ve povedati največ o izgubi vrlih mož. Najbolj cenjene orhideje nosijo njih imena. Tako na primer, Falkenberg, ki je zgubil življenje na Panami, Klaboek v Meksiki, Brovn v Madagaskaru, in še neštivilno drugih, ki so si pridobili zaslug za pridobitev novih vrst orhidej, ki so pa morali te zasluge večinoma plačati z življenjem. Pred nekaj leti odšlo je iz Tamatave osem iskalcev. Po kratkej skupnej poti so se ločili, da gredo na razne strani. Po preteku enega leta živel je le samo še eden izmed njih in še ta je neozdravljivo bolan vsled bivanja v močvirnatih planjavah. Drug postal je žrtev indijanskega poganstva, ker polili so ga z oljem ter sežgali bogovom v dar. Hamelin, ki je našel mnogo vrst novih orhidej, moral je, da mu je bilo mogoče priti v notranjost dežele, postati „krvni brat“ kralja Nojambassa, t. j. boriti se je moral s kraljem in se pustiti skoro vsmrtniti. Zopet drugi lovec našel je prekrasno nepozabno orhidejo na pokopališču divjakov. Ti so devali svoje mrtvece na gole skale. Tu je videl večšček orhidej, kako je zgrinjalo cvetje dotedaj neke nepoznane orhideje. trupla mrtvih, kakor krasen plašč in korenine so bile zraščene s kostmi mrtvih. Od začetka lastniki mrtvecev niso nikakor hodopustiti, da se moti mir njih prednikov s tem, da se ruje rastline od njih trupel. Toda razni darovi, kakor mala zrcala, steklo in enake igrače, spremenile so hitro nazore divjakov, da so pustili vzeti cvetje. Marsikatero rastlino niso mogli nikakor ločiti od kostij in posebno jedno, ki se je vkoreninila v črepinji nekega prvaka, morali so prenesti s črepinjo vred na Angleško. Pred mnogimi leti našli so slučajno nek posebno lep eksemplar med drugimi rastlinami. Nikdo ni znal odkod je prišla in sedemdeset let iskali so brezuspešno po njenem izvoru predno so jo našli. Še neka vrsta nahajala se je, katera je prišla slučajno kot pritiklina iz južne Amerike došlim opicam v Zologijski vrt v Londonu. Našli so jih na kupu kamenja ravno tam. O njihovej domovini se še do danes ne ve. Tako zahteva ta priznana znamenita cvetljica mnogo žrtev, zatorej pa se redke, nenavadne oblike in barve tudi zelo drago plačujejo. Bogataši dajo radi tisoče in tisoče, da jo morejo

imenovati last in neštevilno vrtnarjev bavi se z vzgojo orhidej. Toda vzgoja in kupčija z njimi je jako nevarna, danes se se radovoljno plača za en sam cvet veliko vsoto, drugi dan pa pride dosti enakih in cena se zniža kar hipoma. Tako imajo vrste nekaterih, ki so bile pred par leti cenjene na 2000 kron, danes samo še vrednost kakih 6 kron. Oni, ki so primorani trgovati z njimi, mnogo lažje pri njih zgubijo premoženje, kakor pa si ga pridobijo.

Loterijske srečke.

V Lincu dne 8. februarja t. l.: 67, 49, 76, 24, 65.

V Trstu dne 8. februarja t. l.: 63, 87, 23, 10, 83.

V Pragi dne 12. februarja t. l.: 87, 36, 41, 81, 1.

100—300 gold. na mesec

zamorejo osebe vsakega stanu na vsakem kraju gotovo in pošteno brez kapitala in zgube zaslužiti z prodajo postavno dovoljenih državnih papirjev in srečk.

Ponudbe sprejme Ludwig Oesterreicher,
Deutsche Gasse 8 Budapest. (4—10)

Samo v teh zavojih se
dobiva pristna, tako
splošna priljubljena

Kathreinerjeva
Kneippova sladna kava

Tržne cene.

V Ljubljani dne 7. februarja 1902. Pšenica K 9 30 h, rž K 7 — h, ječmen K 7 — h, oves K 8 — h, ajda K 6 50 h, proso K 6 80 h, turšica K 6 20 h, leča K 9 — h, fižol K 8 — h. Vse cene veljajo za 50 kilogramov.

Za bolne v želodcu!

Vsem tistim, kateri so se skozi prehlajenje ali preobilno jed, ali s težko prebavljivo, prevročo ali mrzlo jed ali neredno življenje, želodečno bolezen nakopali kakor: **želodečni katar, želodečni krč, želodečni bol, težko prebavanje ali želodečno zazližanje**, se jim tu dobro domače sredstvo priporoča, kateri izvrstni zdravilni učinek je vže mnogo let izkušenj. To je znano

prebavno in kričistilno sredstvo,

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

To zeliščno vino je iz izborno zdravilnih zelišč z dobrim vinom pripravljeno ter vtrdi in poživi celi človeški prebavni organizem, brez da bi to kakšno čistilno sredstvo bilo. Zeliščno vino odstrani vsa motenja v krvi in čisti vse slabe snovi v krvi, ki boleznim povzročujejo, in deluje na prenovitev zdrave krvi.

Pri pravočasni rabljivosti tega zeliščnega vina, se vsaki želodečni bol kar v kali zatere. Zatorej bi se pred vsem drugim močnim in razjedljivim sredstvom. Ni le zdravju škodujejo, rabilo. Vsa znamenja kroničnega (zastarenega) želodečnega bola so: **glavobol, riganje, zgaga, napenjanje, slabosti z bljuvanjem**, katera vže po kratkem povživanju tega vina prenehajo.

Zabasanje in temu slabi nasledki, kot **tesnoba, kolika, srčno bitje, pomanjkanje spanja, naličje krvi v jetra, vranica in v čreva**, se skozi to zeliščno vino hitro in na lahek način odpravi, ker vse slabi snovi iz želodca in črev odstrani.

Suhi blede obraz, pomanjkanje krvi, slabost, so znamenja slabega prebavanja, slabe krvi in bolnih jeter. Pri popolnem slabem teku, **razdražljive oslabelosti in slabem čutu**, kakor **vednem glavobolu in pomanjkanju spanja**, odmrjejo taki bolniki počasi pa gotovo. Zeliščno vino pa dá oslabelemu životu novo moč.

Zeliščno vino povzdigne tek, povspeši prebavljenje in reditev, ter preosnovi in pospeši in zboljšuje napravo krvi, poživi vzdražene živce in preskrbi bolniku nove moči in novo življenje. Mnogobrojna priznanja in pohvalna pisma potrjujejo vse to.

Zeliščno vino se dobiva v steklenicah po 1 glđ. 50 kr. in 2 glđ. v lekarnah v Ljubljani, Litiji, Kamniku, Škofji Loki, Kranju, Radovljici, Idriji, Tolminu, Trebnjem, Novem mestu, Ribnici, Kočevju, Metliki, Črnomlju, Postojini, Ajdovščini, Vipavi, Celju, Sežani, Trstu itd., kakor v vseh lekarnah v Avstro-Ogerskem. Tudi razpošiljajo 3 ali več steklenic po izvornih cenah na vse kraje Avstro-Ogerske.

Proti ponarejanju se svari!

Zahteva naj se izrecno

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.